

Fa anys, el cantant per a públic infantil i familiar Toni Giménez va recopilar, en forma de llibre, una selecció de contes d'arreu del món que tenen un rerefons ètic o moral. Com que cap editorial no s'ha mostrat interessada a publicar-lo, ha decidit enviar-nos-en algun, de tant en tant, perquè el publiquem a la nostra revista. Aquí en teniu el primer.

El jutge i la seva consellera

Aquest conte, que deixa entreveure el sexisme en la societat, ens mostra que l'astúcia sempre guanya.

CONTE TRADICIONAL DE ROMANIA, ADAPTAT PER TONI GIMÉNEZ
IL·LUSTRACIÓ: GISELA BOMBILÀ

Hi havia una vegada una noia que tenia fama de ser molt astuta i sàvia. La fama va arribar a oïda d'un jutge, que la va voler posar a prova. Va donar tres grans de raïm al pare de la noia i li va dir que els portés a la seva filla per tal que en tragués tres-cents litres de vi per a l'endemà. El pobre home va tornar a casa abatut, decebut i trist, però la filla el va animar. Li va donar tres trossos de fusta i li va dir:

- Porta'ls al jutge i demana-li que amb ells faci una premsa per poder fer el vi dels tres grans de raïm.

Així ho va explicar el pare al jutge que, veient que la noia era més espavilada que no es pensava, li proposà una altra prova. En aquesta ocasió li va donar un porquet, i li va dir al pare que la seva filla havia de preparar-li un pernill per esmorzar a l'endemà.

L'home tornà encara més desanimat cap a casa. Aquest cop sí que no veia clar com se'n sortiria! Però la seva filla el va tornar a animar i, tot donant-li un aglà, va dir al pare:

- Demana al jutge que el planti, perquè en surti una alzina que pugui produir els aglans suficients per alimentar el porquet.

L'endemà el jutge quedà admirat de la resposta i, enamorat d'ella per la seva agudesesa, la va demanar en matrimoni. Tan

bon punt van estar casats, li va fer prometre que mai no es posaria en assumptes de justícia. Així va ser durant un any. Però un dia que el jutge no hi era, ella va resoldre un cas. Quan el jutge va tornar, es va enfadar molt perquè ella havia trencat la promesa i va tenir por que ara la gent no pensés que la seva dona era més bona jutgessa que no pas ell. Li manà:

- Ves-te'n de casa! Però, si vols, pots emportar-te allò que més estimis.

La dona, enginyosa com cap altra, va posar un somnífer en la beguda del seu marit, va preparar un carruatge i se'l va endur amb ella a casa del pare. Un cop allà, va posar el seu marit al llit, es va asseure al seu costat i va esperar que es despertés. Quan ho va fer, el jutge li demanar:

- Com és que soc a casa del teu pare?

- Tu m'has dit que m'emportés el que més m'estimava... i jo t'he escollit a tu -li va respondre ella.

El jutge va quedar commogut i admirat novament de l'astúcia de la seva dona. A partir d'aquell dia la va tenir com a consellera, i tots dos van ser considerats savis dignes d'admirar.

